

Arrest

nr. 227 090 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Momenabad (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U bent geboren op (...).

Op 15 saratan 1396 (=6 juli 2017) trouwde u met K.B.T. (...) in Momenabad. Zij beschikt over Belgische verblijfsdocumenten omdat haar vader (T., A. (...); CG X) op 14 november 2007 in België subsidiaire bescherming kreeg toegekend.

Ongeveer een maand na uw huwelijk werd u 's nachts opgebeld. Iemand van de Taliban zei u dat hij wist dat uw vrouw in Europa woonde. Hij vond dit niet alleen heidens, hij dacht daarom ook dat uw schoonfamilie over veel geld beschikt. Hij eiste geld van u. U hing de telefoon op. De volgende ochtend belde deze persoon u opnieuw op. Hij was kwaad omdat u had opgehangen en eiste van u 80 000 dollar. U besprak dit nadien met uw schoonfamilie, die zeiden dat ze niet zoveel geld hadden. Tien tot vijftien dagen later keerde uw schoonfamilie terug naar België. Twee of drie dagen na hun terugkeer

was u op een diner. De Taliban kwamen naar uw huis rond tien uur in de avond en vielen uw vader fysiek aan. Ze zeiden hem dat u niet naar hen had geluisterd en dat het een schande was dat u uw vrouw naar het buitenland liet reizen. De Taliban zeiden dat ze u zouden vermoorden. De volgende ochtend trok u naar huis, waar uw vader u uitlegde wat er was gebeurd. U belde hierop uw schoonfamilie, die u adviseerde om naar België te komen. U zocht een smokkelaar en verliet Afghanistan.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 14 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 24 april 2018 en op 16 juni 2018 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen. U was een jaar onderweg.

Na uw vertrek werd uw vader nog vaak opgebeld door de Taliban met de vraag waar u zich bevindt.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw taskara, uw schooldiploma, foto's van uw huwelijk, een cd-rom met een videofragment van uw huwelijk, uw huwelijkscertificaat, een kopie van het Belgisch identiteitsdocument van uw vrouw en medische documenten. Uit deze medische documenten zou enerzijds blijken dat uw vrouw zwanger is en anderzijds dat u een afspraak zou hebben met de dokter, naar eigen zeggen voor de behandeling van hepatitis B.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart hepatitis B te hebben. Hieruit blijkt niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Vooreerst is het opmerkelijk te noemen dat de Taliban geld van u proberen af te roepen louter en alleen omdat uw schoonouders in het buitenland zouden wonen (CGVS, p.8, 9 & 15). Men kan bovendien verwachten dat, indien ze werkelijk een bepaalde som geld van u hadden geëist, ze u ook de nodige instructies hadden gegeven om hen dit te bezorgen. U verklaart evenwel dat de Taliban niet meedeelden hoe en waar u dat geld moest afleveren (CGVS, p.11). Nog andere onlogische zaken ondergraven het geloof in uw relaas. Zo kan men verwachten dat de Taliban uw schoonfamilie rechtstreeks en niet via u proberen af te persen, indien ze werkelijk uit waren op hun geld. Zo waren niet alleen uw vrouw maar ook uw schoonmoeder en uw schoonzussen aanwezig in Afghanistan ten tijde van deze zogezegde telefoontjes (CGVS, p.11). Men moge verwachten dat zij dan rechtstreeks worden afgeperst. Verder verklaart u dat een van uw schoonbroers, genaamd B. (...), zes maanden geleden nog van België naar Surkh Rod terugreisde (CGVS, p.5 & 6). Indien uw problemen geloofwaardig zouden geacht worden, kan men verwachten dat hij dergelijke reis niet onderneemt, wetende dat de Taliban het op hem en zijn familie hadden gemunt. U maakt geen melding van problemen die hij tijdens deze reis zou hebben gekend. In Momenabad wonen volgens u ook nog tal van familieleden van uw schoonfamilie, waaronder de ouders, broers en zussen van uw schoonvader. Uw verklaring dat zij nog nooit zouden benaderd zijn geweest met dergelijke eis is opvallend (CGVS, p.15). Indien de Taliban werkelijk geld wilden van uw schoonfamilie, kan men verwachten dat ook zij daarvoor worden benaderd. Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in zeer ernstige mate.

Nog andere zaken wijzen op een ongeloofwaardig asielaanvraag. U verklaart dat u tot twee keer toe werd opgebeld en bedreigd door de Taliban en dat ze zouden geweten hebben waar u woonde, doch zou u gewoon thuis zijn blijven wonen. U verklaart dat u geen angst had omdat er toch niets gebeurde, maar dat u pas verhuisde nadat uw vader werd aangevallen (CGVS, p.10). Dit is weinig serieus. Indien een persoon bedreigd wordt door dergelijke organisatie, zal deze allicht sneller veiliger oorden opzoeken.

Ook bij de beweerde aanval op uw huis dienen de nodige kanttekeningen geplaatst te worden. U verklaart dat de Taliban op een avond naar uw huis kwamen om u te zoeken en uw vader fysiek aanvielen omdat u niet thuis was. Ze zouden hem daarbij hebben meegedeeld dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p.9). Het is bijzonder toevallig dat u net die avond niet thuis zou zijn geweest. Het is bovendien opmerkelijk dat u, die aan het overnachten was bij een tante in hetzelfde dorp, door niemand zou zijn geïnformeerd over deze aanval. U verklaart op de hoogte te zijn gekomen van deze aanval toen u de volgende ochtend terug thuiskwam (CGVS, p.9). Men kan nochtans verwachten dat uw familie u hierover tracht in te lichten en al het noodzakelijke onderneemt zodat u zeker niet naar huis kan komen, waar de Taliban u anders opnieuw zou kunnen aantreffen. Opnieuw is dit een aanwijzing dat uw relaas geloofwaardigheid mist.

Het is verder op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw vader en de rest van uw familieleden nog in dit huis zouden wonen (CGVS, p.9). Men zou kunnen verwachten dat ook zij veiliger oorden opzochten, zodat de Taliban niet opnieuw de kans zouden krijgen om uw vader fysiek aan te vallen. Sterker, hoewel u verklaart dat ze uw vader wel opbelden, zouden de Taliban na uw vertrek niet meer naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p.9). Men kan nochtans verwachten dat ze u hier opnieuw komen zoeken, indien ze werkelijk op zoek zouden zijn geweest naar u. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de Taliban.

U haalt verder aan dat u zou lijden aan Hepatitis B en dat u hier in België een behandeling voor wenst te krijgen (CGVS, p.3 & 16). U legt ook een document neer waaruit blijkt dat u een afspraak heeft met de dokter. Mocht u menen dat uw ziekte een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9ter) te wenden.

Mocht u tot slot menen dat ook uw huwelijk met een Afghaanse vrouw met Belgische verblijfspapieren en een toekomstig vaderschap elementen zijn die kunnen leiden tot een verblijfsrecht, dan dient u zich ook hiervoor tot de daartoe geëigende procedure te wenden.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara, geboorteakte en uw schooldocumenten lijken uw identiteit te bevestigen, die niet wordt betwist. De foto's en het videofragment van uw huwelijk, huwelijkscertificaat, kopieën van de identiteitsdocumenten van uw vrouw en een document van de dokter waaruit moet blijken dat ze zwanger is, ondersteunen uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk en uw toekomstig vaderschap. Deze elementen worden niet in twijfel getrokken doch weten deze geen ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. Geen van deze documenten levert bewijs voor uw beweerde problemen met de Taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de

meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bermbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkh Rod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkh Rod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de

veiligheidssituatie in Surkh Rod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district. Niettegenstaande er zich in het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkh Rod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkh Rod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkh Rod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en vrees en toetst zijn problemen en situatie aan de criteria in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wijst hij erop dat hij van het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar afkomstig is en betoogt hij:

“Inderdaad is de Nangarhar regio gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie COI focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, van juni 2017, en de update van 20 februari 2018).

Van januari 2017 tot eind maart 2018 alleen, vonden er 740 veiligheid incidenten plaats door insurgents in Nangarhar (EASO Coi Report Afghanistan: Security Situation, May 2018, pl 13). In 2017, telde UNAMA 862 burgerlijke slachtoffers wegens deze gevechten.

Bovendien gebeuren er nog steeds herhaaldelijk aanvallen, zowel op burgerlijke doelwitten als op regering doelwitten. Recentelijk (maart 2019) zijn er 17 burgerlijke slachtoffers gevallen tijdens een

aanval door de taliban op een constructie site (zie in bijlage Radio Free Europe, At Least 17 Killed In Afghanistan Attack As U.S. Sees 'Progress' In Peace Talks, 06/03/2019, <https://www.rferl.org/a/afghanistan-jalalabaddouble-suicide-attack/29806106.html>).

Er zijn ook 68 doden gevallen bij een aanval tijdens een vreedzame demonstratie in september 2018 (zie in bijlage The New-York Times, Bombing in Afghanistan Kills at Least 68 at Peaceful Protest, Sept. 11, 2018, <https://www.nytimes.com/2018/09/11/world/asia/afghanistan-bombing-attacks.html>).

In oktober 2018, werden er 13 slachtoffers te betreuren volgens een aanslag op een verkiezing campagne ontmoeting (zie in bijlage Al-Jazeera, Afghanistan: Suicide bomber targets election rally in Nangarhar, 2 October 2018, <https://www.aljazeera.com/news/2018/10/afghanistan-suicide-bomber-targets-election-rally-nangarhar-181002093327146.html>)

Ook doorheen 2017 gebeurden er regelmatig gevechten en aanslagen (zie Security Council Report, Afghanistan, "June 2017 Monthly Forecast", 31 May 2017, http://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2017-06/afghanistan_21_.ph, of "Taliban kill 2 civilians in Nangarhar", Dec 10, 2017, <https://www.pajhwok.com/en/2017/12/10/taliban-kill-2-civilians-nangarhar-officials>, of "Imam killed, 8 injured in Nangarhar mosque bombing", Dec 10, 2017, https://www.pajhwok.com/en/subscription-required?redirect_from=501177).

Daesh heeft bovendien zijn hoofdkwartier in Nangarhar (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Recruitment by armed groups, September 2016, p2 enp197).

Verschillende bronnen bevestigen dat het aantal burger slachtoffers, in Nangarhar sinds 2014 sterk toegenomen heeft (zie COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, van juni 2017 p14 en Landinfo, Report: Afghanistan: The security situation in Nangarhar province, 13/10/2016, p11). Van september 2016 tot mei 2017 alleen, waren er 2393 veiligheid incidenten.

UNAMA meldt bovendien verschillende gevallen van kidnapping door IS en de taliban, waarbij over 70 burgers meegenomen werden (zie EASO verslag, p200).

De CGVS herkent trouwens zelfs in de betwiste beslissing dat burgers het doelwit waren van meerder "grootschalige aanslagen" in 2018 door de ISKP (p4-5).

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent de aanwezigheid en activiteiten van de taliban in zijn regio van herkomst, en over de resulterende onveiligheid.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in de provincie van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel."

Verzoeker wijst erop dat beschermingsmogelijkheden in zijner hoofde in zijn regio van herkomst ontbreken.

Verzoeker stelt *prima facie* een nood te hebben aan internationale bescherming. Zo de Raad hem zou volgen in zijn relaas, vraagt hij om rekening te houden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden, voortvloeiend uit dit artikel, niet draagkrachtig tegen.

Verzoeker geeft vervolgens een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, geeft aan hieraan te hebben voldaan en stelt dat het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Tevens verwijt hij verweerder dat deze aan zijn onderzoekspllicht onvoldoende voldeed en dat de bestreden motivering niet draagkrachtig is.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoeker niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, stelt verzoeker dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft in dit kader een uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest).

Verzoeker wenst vooreerst een aantal niet-betwiste elementen naar voren te brengen. Hij verwijst daarbij naar zijn voormelde betoog inzake de verslechterde veiligheidssituatie in Nangarhar. Tevens herhaalt hij dat zijn verklaringen in lijn liggen met de algemene informatie.

Vervolgens betoogt hij:

“De Commissaris generaal beweert dat verzoeker onwaarschijnlijke verklaringen zou afgelegd hebben. Verzoeker meent dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste ment de CGVS dat het opmerkelijk is dat de taliban geld van verzoeker eisen omdat zijn schoonfamilie in het buitenland verblijft. Echter heeft verzoeker uitgelegd dat de taliban menen dat iedereen die in Europa verblijft welvarend is (CGVS p11). Verder ment de CGVS dat het vreemd is dat de taliban geen instructies aan verzoeker gegeven hebben over hoe hij betalen moest. Nochtans legt verzoeker uit dat ze hem 80.000 USD vroegen, en zeiden dat ze terug komen zouden op het geld af te halen. Er waren dus geen verdere instructies nodig.

Daarna beweert verwerende partij dat het onlogisch is dat de taliban van hem geld eisen, in plaats van direct zijn schoonfamilie af te persen. Verzoeker heeft tijdens een afspraak in onze kantoor verklaart dat in de logica van de taliban, zijn vader door de huwelijk van verzoeker veel geld gekregen zou hebben van de schoonfamilie van verzoeker (omdat ze volgens hen welvarend zijn doordat ze in Europa verblijven). Het is dus niet onlogisch, zoals door de CGVS beweert, dat de taliban direct verzoeker en zijn familie afpersen.

Trouwens benadrukt de CGVS dat het vreemd is dat een broer van de echtgenote van verzoeker naar Afghanistan reisde, en geen problemen kreeg met de taliban. Echter heft de PO niet de moeite genomen om na te gaan hoe deze reis plaats gevonden heeft. De broer is inderdaad in het geheim terug gekeerd, en alleen heel kort.

Verder ment verwerende partij ook dat het niet aannemelijk is dat de taliban de leden van de schoonfamilie van verzoeker die nog in Afghanistan wonen niet direct afpersen. Verzoeker heeft verklaart dat ze niet in dezelfde dorp wonen en het bekend is dat de vader van de echtgenote van verzoeker hen geen financiële hulp aanbieden kan, hoewel hij in Europa verblijft.

Bovendien ment de CGVS dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, nadat hij opgebeld werd door de taliban, thuis bleef wonen. Verzoeker bevestigt dat hij dacht dat het misschien een grap was van iemand, of dat hij de telefonische oproepen niet zo ernstig nam, maar dat hij besepte dat het wel ernstig was toen de taliban naar zijn huis kwamen en zijn vader sloegen. Bovendien heeft verzoeker met details uitgelegd hoe zijn vader mishandeld werd (CGVS p 12), en wat de taliban precies op de telefoon zeiden (CGVS p11).

Verder ment verwerende partij, op heel subjectieve manier, dat het "bijzonders toevallig" is dat verzoeker niet thuis was die avond van het bezoek van de taliban. Verzoeker on zich toen nog vrij verplaatsen en besepte de ernst van de bedreigingen van de taliban nog niet. Het is dus niet verbazend dat hij niet elke avond thuis is.

De CGVS stelt ook dat het opmerkelijk is dat hij niet dezelfde nacht over de aanval geïnformeerd werd. Verzoeker heeft echter uitgelegd dat hij bij een tante was, wiens huis 20 minutes wandeltijd van zijn huis was. Door de aanwezigheid van de taliban is het ook gevaarlijk om nachts buiten te wandelen. Hij werd niet meteen door zijn familie op de hoogte gebracht omdat zij angst hadden dat hij onmiddellijk naar huis zou komen, en aldus gevaar zou lopen dat de taliban hem vatten zouden.

Verder ment de CGVS dat het vreemd is dat de taliban niet opnieuw naar het huis van verzoeker gekomen zijn om hem te zoeken. Echter heeft hij uitgelegd dat ze nog steeds zijn familie bellen en naar hem vragen (CGVS p9). Trouwens is zijn vader oud, en sinds de taliban nu weten dat hij niet meer thuis verblijft, weten ze dat er mindere kansen zijn totdat ze het geld krijgen die ze eisten.

Ten gevolge van alle elementen hierboven ment verzoeker dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.”

Verzoeker stelt nog dat het CGVS niet met de vereiste objectiviteit zijn verklaringen en de beschikbare informatie behandelde.

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofddeorde om hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een aantal persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Evenmin duidt verzoeker welke bepaling van artikel 41 van het Handvest hij *in casu* geschonden acht of waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker preciseert verder niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient voorts te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

3.5. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het huidige beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Dezelfde redenering kan worden gevolgd waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest. De inhoud van deze bepaling ligt immers volledig in lijn met de inhoud van artikel 3 EVRM.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzonder procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.9. Verzoeker betwist evenmin de volgende, pertinente en terechte motieven:

“U haalt verder aan dat u zou lijden aan Hepatitis B en dat u hier in België een behandeling voor wenst te krijgen (CGVS, p.3 & 16). U legt ook een document neer waaruit blijkt dat u een afspraak heeft met

de dokter. Mocht u menen dat uw ziekte een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9ter) te wenden. Mocht u tot slot menen dat ook uw huwelijk met een Afghaanse vrouw met Belgische verblijfspapieren en een toekomstig vaderschap elementen zijn die kunnen leiden tot een verblijfsrecht, dan dient u zich ook hiervoor tot de daartoe geëigende procedure te wenden.”

3.10. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.11. Verzoeker stelt zijn regio en land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

In de bestreden beslissing wordt te dezen echter vooreerst met recht gemotiveerd dat verzoekers reactie op de telefonische dreiging uitgaande van de taliban ongeloofwaardig is. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Nog andere zaken wijzen op een ongeloofwaardig asielrelaas. U verklaart dat u tot twee keer toe werd opgebeld en bedreigd door de Taliban en dat ze zouden geweten hebben waar u woonde, doch zou u gewoon thuis zijn blijven wonen. U verklaart dat u geen angst had omdat er toch niets gebeurde, maar dat u pas verhuisde nadat uw vader werd aangevallen (CGVS, p.10). Dit is weinig serieus. Indien een persoon bedreigd wordt door dergelijke organisatie, zal deze allicht sneller veiliger oorden opzoeken.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift, ervan zou zijn uitgegaan dat het wel een flauwe grap zou betreffen, is gelet op de Afghaanse context en de kwalijke reputatie van de taliban in het geheel niet geloofwaardig. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, zo verzoeker werkelijk meermaals telefonisch door de taliban werd bedreigd, hij deze bedreiging serieus zou hebben genomen.

In zoverre verzoeker waar hij voormelde motieven tracht te weerleggen benadrukt dat hij de mishandeling van zijn vader gedetailleerd zou hebben beschreven, kan voorts worden opgemerkt dat hij over diens ondergane mishandelingen incoherente verklaringen aflegde. In de vragenlijst gaf hij slechts aan dat zijn vader werd geslagen en dat diens arm werd gebroken (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker over de verwondingen van zijn vader initieel: *“Zijn hand was gebroken, hoofd was gebroken”*. Even verder gaf hij dan weer aan dat ze zijn vader *“zijn hand en been”* braken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9). Wanneer later nogmaals werd gevraagd welke verwondingen zijn vader had, antwoordde hij dan weer: *“Hand en hoofd”*. Gevraagd of zijn arm ook werd gebroken, stelde hij: *“Zijn hand, vanaf zijn elleboog” (ibid., p.12)*.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Men kan bovendien verwachten dat, indien ze werkelijk een bepaalde som geld van u hadden geëist, ze u ook de nodige instructies hadden gegeven om hen dit te bezorgen. U verklaart evenwel dat de Taliban niet meedeelden hoe en waar u dat geld moest afleveren (CGVS, p.11).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze vaststelling geen dienstige argumenten aan. Integendeel ondergraaft hij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen waar hij heden poneert dat de taliban zouden hebben aangegeven dat zij zouden terugkomen om het geld af te halen. Wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd of hem werd gezegd hoe en waar hij het geld zou moeten geven, antwoordde hij blijkens voormelde passage in de notities van het persoonlijk onderhoud namelijk eenduidig van niet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Nog andere onlogische zaken ondergraven het geloof in uw relaas. Zo kan men verwachten dat de Taliban uw schoonfamilie rechtstreeks en niet via u proberen af te persen, indien ze werkelijk uit waren op hun geld. Zo waren niet alleen uw vrouw maar ook uw schoonmoeder en uw schoonzussen aanwezig in Afghanistan ten tijde van deze zogezegde telefoontjes (CGVS, p.11). Men moge verwachten dat zij dan rechtstreeks worden afgeperst.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij heden tracht te laten uitschijnen dat de taliban ervan zouden zijn uitgegaan dat zijn eigen vader naar aanleiding van zijn

huwelijk veel geld zou hebben gekregen, vindt dit namelijk niet de minste steun in en is dit strijdig met zijn eerdere gezegden. Eerder gaf verzoeker namelijk steevast duidelijk aan dat het de taliban om het geld van zijn schoonfamilie te doen was. Bovendien zouden de taliban zijn vader in elkaar geslagen hebben om bij verzoeker te geraken en daarbij bovendien tegen zijn vader hebben gezegd dat diens zoon het geld klaar moest hebben. Waarom de taliban, indien het hen om het geld van zijn vader te doen was, op deze wijze zouden handelen en zouden nalaten om rechtstreeks diens geld te eisen kan niet worden ingezien.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder verklaart u dat een van uw schoonbroers, genaamd B. (...), zes maanden geleden nog van België naar Surkh Rod terugreisde (CGVS, p.5 & 6). Indien uw problemen geloofwaardig zouden geacht worden, kan men verwachten dat hij dergelijke reis niet onderneemt, wetende dat de Taliban het op hem en zijn familie hadden gemunt. U maakt geen melding van problemen die hij tijdens deze reis zou hebben gekend. In Momenabad wonen volgens u ook nog tal van familieleden van uw schoonfamilie, waaronder de ouders, broers en zussen van uw schoonvader. Uw verklaring dat zij nog nooit zouden benaderd zijn geweest met dergelijke eis is opvallend (CGVS, p.15). Indien de Taliban werkelijk geld wilden van uw schoonfamilie, kan men verwachten dat ook zij daarvoor worden benaderd. Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zeer ernstige mate.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat zijn schoonbroer in weerwil van de voorgehouden problemen vrijwillig naar het dorp zou zijn teruggekeerd, is niet aannemelijk. Dat dit in het geheim geschiedde, kan niet overtuigen. Verzoeker gaf dit bij het CGVS namelijk niet aan en stelde aldaar eenvoudigweg dat zijn schoonbroer terugkeerde om in het dorp te huwen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7). Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat de taliban veel informatie hebben en veel mensen die voor hen werken (*ibid.*, p.10), zodat ook een geheime terugreis in hoofde van zijn schoonbroer aperte risico's inhield.

Verzoeker doet daarenboven opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen waar hij heden beweert dat hij zou hebben verklaard dat de leden van zijn schoonfamilie niet in hetzelfde dorp wonen. Bij het CGVS gaf hij namelijk duidelijk aan dat zijn schoonfamilie en hijzelf van hetzelfde dorp zijn en in hetzelfde dorp woonden (*ibid.*, p.6). Bovendien stelde hij even verder in duidelijke bewoordingen dat de in de bestreden beslissing vermelde leden van zijn schoonfamilie ook in hetzelfde dorp wonen (*ibid.*, p.15).

Eveneens dient te worden opgemerkt dat, in zoverre verzoeker ter weerlegging van voormelde motieven beweert dat het bekend zou zijn dat zijn schoonvader aan zijn schoonfamilie geen financiële hulp kan bieden, verzoeker hiermee de geloofwaardigheid van zijn eigen asielrelaas volledig op de helling plaatst. De kern van dit relaas bestaat er namelijk uit dat de taliban uit waren op het geld van zijn schoonfamilie.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook bij de beweerde aanval op uw huis dienen de nodige kanttekeningen geplaatst te worden. U verklaart dat de Taliban op een avond naar uw huis kwamen om u te zoeken en uw vader fysiek aanvielen omdat u niet thuis was. Ze zouden hem daarbij hebben meegedeeld dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p.9). Het is bijzonder toevallig dat u net die avond niet thuis zou zijn geweest. Het is bovendien opmerkelijk dat u, die aan het overnachten was bij een tante in hetzelfde dorp, door niemand zou zijn geïnformeerd over deze aanval. U verklaart op de hoogte te zijn gekomen van deze aanval toen u de volgende ochtend terug thuiskwam (CGVS, p.9). Men kan nochtans verwachten dat uw familie u hierover tracht in te lichten en al het noodzakelijke onderneemt zodat u zeker niet naar huis kan komen, waar de Taliban u anders opnieuw zou kunnen aantreffen. Opnieuw is dit een aanwijzing dat uw relaas geloofwaardigheid mist.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad acht het samen met verweerder onaannemelijk, gelet op verzoekers eigen voormelde verklaringen, dat de taliban die veel informatie hebben en veel mensen hebben die voor hen werken, net de woning zouden binnenvallen op een moment waarop verzoeker aldaar zelf niet aanwezig was. Eveneens is het ongeloofwaardig dat verzoekers familieleden verzoeker niet onmiddellijk zouden hebben ingelicht over de inval in de woning om te verhinderen dat hij zou terugkeren naar huis, waar de taliban hem zouden kunnen vinden.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

“Het is verder op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw vader en de rest van uw familieleden nog in dit huis zouden wonen (CGVS, p.9). Men zou kunnen verwachten dat ook zij veiliger oorden opzochten, zodat de Taliban niet opnieuw de kans zouden krijgen om uw vader fysiek aan te vallen. Sterker, hoewel u verklaart dat ze uw vader wel opbelden, zouden de Taliban na uw vertrek niet meer naar uw huis zijn

gekomen (CGVS, p.9). Men kan nochtans verwachten dat ze u hier opnieuw komen zoeken, indien ze werkelijk op zoek zouden zijn geweest naar u.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Gezien de taliban zijn vader reeds eerder belaagden en ernstig mishandelden en gezien verzoeker aan de taliban niet gaf wat deze van hem eisten, is het manifest onaannemelijk dat zijn familie in verzoekers woning bleef wonen en daarbij geen verdere, ernstige problemen kende.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar verzoeker ter terechtzitting een brief neerlegt dat volgens de aanvullende nota een bevestiging zou zijn van zijn problemen door mededorpelingen en dat volgens de vertaling zou geofficialiseerd zijn door het dorps hoofd oordeelt de Raad dat dit stuk niet opweegt tegen de voormelde vaststellingen. Vooreerst kan aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer gelet op de vaststelling in de COI Focus Afghanistan Corruptie en Documentenfraude (administratief dossier, stuk 14) dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten zoals ook de voorgelegde stukken en dat documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de hoger aangevoerde en besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont gelet op deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing en op grond van de hierin vermelde landeninformatie verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken

daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkh Rod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkh Rod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkh Rod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkh Rod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkh Rod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkh Rod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde analyse van de (veiligheids-)situatie in zijn regio van herkomst in Afghanistan.

De informatie die hij citeert inzake de veiligheidssituatie in zijn provincie ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en die verder wordt bevestigd in recentere informatie bijgebracht in de aanvullende nota van 19 september 2019. Verzoeker vestigt in het verzoekschrift en middels de neergelegde persartikels daarenboven weliswaar de nadruk op de situatie in de provincie in het algemeen doch voegt niets wezenlijks toe inzake de veiligheidssituatie in zijn eigen district. De Raad treedt verweerde bij waar deze oordeelt dat, gelet op de aard en het karakter van het geweld, de intensiteit en de frequentie van de incidenten die er plaatsvinden, het aantal burgerslachtoffers aldaar, de impact op de bevolking en de mate waarin het geweld de inwoners van het district ertoe aanzet om het gebied te verlaten, de situatie in het district van verzoeker niet volstaat om te besluiten dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in dit district in hoofde van verzoeker het bestaan met zich zou brengen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT